

Jesús M. Tibau: escriptor i bloguer

AGNÈS TODA

Avui és 21 de setembre, ens trobem a Reus, a la plaça del Mercadal, just on s'inaugura cada any el festival de circ Trapezi, amb l'escriptor Jesús M. Tibau, que té publicats ja tres llibres d'elaboració pròpia,

l'últim dels quals es titula precisament *El vertigen del trapezista*; els altres dos són: *Tens un racó dalt del món* i *Postres de música*, Premi Marian Vayreda de la ciutat d'Olot 2005. A part d'aquestes tres obres, també compta amb col·laboracions en llibres col·lectius i té un blog literari <<http://jmtibau.blogspot.com/>>, on introdueix comentaris de llibres, fragments propis, té un apartat de blogs degustació, proposa jocs literaris que inclouen premis, etc. Realment és un blog molt complet, on també informa dels diferents actes literaris en els quals participa i hi introdueix fotografies. Per a copsar-ne la vàlua cal tenir en compte que ha estat nominat en la categoria de literatura per als premis c@ts i blogs Catalunya, tot i que la millor opció és visitar-la i participar-hi. Ell mateix ens fa cinc cèntims de tot plegat.

— **Comencem parlant del teu últim llibre: *El vertigen del trapezista*. Sembla que vas treure el nom del blog d'un altre «home de lletres», Òscar Palazón. Com va anar, això?**

— Quan vaig començar a entrar en el món dels blogs —no fa pas gaire: un any i mig ben just—, un dels primers que vaig visitar va ser aquest: «El vertigen del trapezista». Després d'intercanviar diversos comentaris vaig descobrir que l'autor viu a prop del meu poble, de Cornudella, concretament a les Borges del Camp; ens vam conèixer personalment i li vaig confessar que el nom del seu blog m'agradava moltíssim i que un dia me l'havia de deixar per a fer-ne un conte. No va posar-hi cap inconvenient i, mira, d'un conte ha passat a un llibre. Quan vaig acabar el llibre i havíem de buscar el títol, no se me'n podia ocórrer cap altre de millor: havia de ser aquest.

— **Això demostra que funcionen els nous avenços aplicats a la literatura.**

— Sí. En aquest cas hi havia el risc de crear una mica de confusió, ja que la

gent podria pensar que l'autor del llibre és ell. Però és un joc. A més, els blogs són representats d'altres maneres en el llibre.

— **Els teus contes són amarats de nostàlgia, de sentiments a flor de pell i també de petits jocs amb el lector que el fan deixar bocabadat a l'últim moment, per la sorpresa que s'hi amaga i la fina ironia que hi ha al darrere, jocs que fan, sovint, reflexionar el lector. Tu, que n'ets l'autor, com els definiries, globalment?**

— Bé, la veritat és que de vegades no saps ben bé el que intentes, però en general es tracta d'això, de provocar petites reflexions sobre alguna cosa, mostrant només una pinzellada, intentant que suggereixi quelcom al lector. Sempre intento també d'afegir-hi alguna sorpresa, algun al·licient, fins i tot, de vegades, enganyar el lector... Això és, en certa manera, el que a mi m'agrada com a lector, i procuro transmetre-ho jugant amb aquests tres eixos: la sorpresa, la tendresa, l'humor... perquè és la meua manera d'escriure. No sé fer una altra cosa.

— **¿Creus que cerques valorar les coses petites de la vida, que a vegades ens poden semblar insignificants però que, segurament, són les més importants?**

— Sí, rotundament. És la voluntat d'airejar a la categoria d'herois la gent senzilla, la gent humil, la gent anònima, els perdedors... convertir els objectes en personatges, fer-los vius... sobretot els perdedors. Puc pensar, mira, faré un conte sobre una bombeta. Doncs bé, ha de ser d'una bombeta fosa. Desperta més tendresa una bombeta fosa que no pas una d'encesa. Pots parlar de coses molt senzilles, de sentiments també senzills, no necessàriament ha de ser d'un amor desafortat i apassionat, que també està bé; però un amor senzill i tendre et pot fer reflexionar sobre un gest... És una mica el que a mi m'atrau.

— **Aprofitant que som a Reus, els teus contes, si s'ubiquen en algun lloc, es mouen bàsicament entre el teu poble: entre Cornudella del Montsant i el Priorat en general, i també Tortosa, que és on treballes i vius ara, i que**

fa que sentis aquest amor especial per l'Ebre, com tota la gent de les Terres de l'Ebre, i de rerefons, en alguns casos, hi trobem Reus. Quin lligam tens amb aquesta ciutat?

— A Reus hi tinc molts lligams, perquè, en primer lloc, hi vaig néixer, que no és poca cosa en la vida d'una persona. De fet hi vaig néixer com hi va néixer tota Cornudella de Montsant i tot el Priorat, oi? Però, després, sobretot hi ha els lligams de venir a comprar amb els meus pares el dissabte, cosa que m'horroritza... Són mil coses: venir a sopar amb els amics, estar-hi aquí de passada perquè anava a estudiar a Tarragona. No ho sé, venies mil vegades a Reus.

— És com la ciutat de referència?

— Sí, la ciutat de referència de la meva infantesa, la meva capital de llavors, és Reus. Anar a Reus era tot un viatge!

— Abans hem parlat del blog de l'Òscar Palazón, però tu també tens el teu blog propi: tens «Un racó dalt del món», que, de fet, és el títol del teu primer llibre.

— Vaig posar al blog el títol del meu llibre i ara he posat al llibre el títol d'un blog.

— Quan va començar aquesta iniciativa? Parla'ns-en una mica.

— Va començar l'abril del 2007. Un mes abans pràcticament no sabia què era un blog i m'hi vaig abocar. Tenia amics que en tenien i m'animaven sempre: sí, home tu t'hauries de fer un blog. I jo: què hi posaré, en un blog? Ja intuïa que era una bona eina per a difondre les meves activitats com a escriptor, per a donar-me a conèixer, perquè moltes vegades és difícil d'arribar als mitjans de comunicació i fer que et coneguin. Jo pensava escriure un text cada setmana o cada deu dies. Però de seguida em vaig posar a escriure'n dos o tres cada dia, una activitat molt vertiginosa. No n'he après, encara, hi ha moltes coses que no sé fer, però li he agafat una mica la traça, la traça de fer coses que puguin atraure la gent. De seguida se'm va ocórrer de proposar jocs literaris, i va funcionar molt bé, perquè era una bona manera d'atraure la gent. Ara ja vaig pel setanta-cinquè joc literari, o sigui setanta-cinc setmanes consecutives fent jocs, i dono premis

tens un racó dalt del món
 el bloc de l'escriptor Jesús M. Tibau, amb comentaris de llibres, desdefinicions, jocs literaris amb premis, i altres seccions més o menys improvisades

01 OCTUBRE 2008

76è joc literari

Comencen els jocs literaris del mes d'octubre amb la imatge de dos protagonistes de la literatura catalana com a pista. La pregunta d'avui és molt breu: quin és l'ofici, de 13 lletres segons l'autora, de la protagonista del llibre? Com cada setmana, heu d'enviar les respostes a jesusimaita@gmail.com, juntament amb el nom i població.

Com vaig informar ahir, el premi del mes serà un lot de música d'autors ebrencs.

El termini per a participar als jocs literaris del mes d'octubre és el 4 de novembre.

Aquí podeu consultar el [funcionament general dels jocs literaris](#).

Publicado por Jesús M. Tibau at 07:22 [3 comentaris](#)

[Vínculos a esta entrada](#)

Etiquetas: [Jocs literaris](#)

30 SETEMBRE 2008

Premi jocs literaris d'octubre

Properes activitats:

- 1. Club de lectura de Tarragona. Comentari de El vertigen del trapezista. 30 de setembre.
- 2. Club de lectura de l'Escala. Comentari sobre El vertigen del trapezista. 30 d'octubre.

Quant a mi

Jesús M. Tibau

Escriptor i funcionari a l'Ajuntament de Tortosa. Coordinador del Club de Lectura de Tortosa. Fill de Cornudella de Montsant i...

i tot. Estic molt satisfet perquè realment és el que m'ha servit per a ser més conegut. Per exemple, la setmana vinent vaig al Club de Lectura de Tarragona i el mes que ve a l'Escala, i això ha estat gràcies, en gran part, a la difusió a través del blog.

— Respon a una voluntat de posar la literatura a l'ordre dels nous avenços tecnològics?

— La meua primera idea era fer del blog com una eina, l'eina per a promocionar-me com a escriptor; per tant, ser un escriptor que té un blog. I, ara, pràcticament s'ha girat la truita i sóc un bloguer que escriu, perquè és una feina que t'ocupa molt temps, tot i que és un temps ben invertit.

— Com es compatibilitza l'escriptura d'un blog, tan actiu com el teu, amb l'escriptura dels llibres? Perquè

cal tenir en compte que tot això ho comparteixes amb el fet de ser funcionari a l'Ajuntament de Tortosa i amb la tasca de coordinador del Club de Lectura de la Biblioteca Marcel·lí Domingo de Tortosa. Deu anar molt de corcoll, amb tot plegat!

— Sí, perquè sopo, també!

— Doncs, explica'ns el teu secret.

— Amb la meua manera d'escriure es compagina bé. Suposo que si escrivés novel·les hauria d'estar molt més concentrat... però, com que escric contes, aquesta mesura s'adiu perfectament amb la meua manera d'escriure. Jo, normalment, sóc breu. M'agrada la brevetat i la concisió. A més, fa un any que ja tinc un munt de contes acumulats, de manera que encara que no escrivés durant dos o tres anys, anirien sortint llibres. Ho vaig alternant. Sobretot per-

què no és que em distregui de la feina d'escriure, sinó que la puc alternar bé, perquè un conte de dues pàgines el puc deixar a mitges i continuar-lo al cap d'un mes. És clar, si volgués escriure una novel·la de dues-centes pàgines amb vint-i-cinc personatges... seria molt més difícil.

— **En el teu blog, a més d'aspectes literàries i culturals, hi introdueixes qüestions de música, oi?**

— Sí, vaig aprendre a penjar-hi vídeos, i cada dissabte hi penjo una cançó. Abans, durant una temporada, hi vaig parlar de pel·lícules.

— **Així tens els seguidors una mica entretinguts...**

— Intento ser molt estable fent que els lectors sàpiguen que el dilluns hi haurà això, que el dimecres hi haurà allò altre i que el divendres no hi faltará la cosa de sempre.

— **També és una manera d'organitzar-te tu mateix.**

— Sobretot és això. Ja saps quin compromís et pertoca cada dia. És divendres, per exemple, ja saps que hi has de posar cares. A més, ara que això es pot programar... el dia que em poso a penjar cares, n'hi poso ja per a quinze divendres i, per tant, tinc molta feina avançada.

— **En relació amb les seccions habituals, convoques jocs literaris cada dimecres. És una idea molt interessant per a fer participar la gent d'aquesta manera en la literatura. Pots explicar una mica d'on sorgeix aquesta idea i de quin tipus de concursos es tracta?**

— Quan vaig començar el blog, una de les primeres coses que se'm va ocórrer era proposar jocs; a mi m'agrada jugar. Com podem fer més atractiu el món dels llibres i de la literatura? Doncs amb el joc! I també era una manera d'atraure la gent, que es comuniquessin amb mi; que m'enviessin un correu amb la res-

posta era una manera d'establir relació amb la gent que entrava en el meu blog. Se'm va ocórrer així, hi vaig penjar un joc i després vaig pensar: mira, en puc fer un altre. Quan ja en duia dos o tres, vaig pensar: ara podria donar premis, un al·licient més. Però, quin premi puc donar? És clar, no tenia recursos per a donar premis. Se'm va ocórrer que el guanyador del primer sorteig es convertiria en personatge del pròxim llibre i, de fet, un dels personatges de *El vertigen del trapezista* és el guanyador del primer joc. De seguida, quan ja feia tres o quatre setmanes que duraven els jocs, Jordi Ferré, de l'editorial Cossetània, em va dir: «Això dels jocs literaris està molt

bé, tens el fons de l'editorial al teu servei per si vols donar lots de llibres com a premis.» I, vaig pensar, si Cossetània em dona llibres potser hi haurà altra gent que em donarà més coses. Llavors va començar la tasca d'enviar correus a editorials, cases rurals, cellers... He sortejat caps de setmana en cases rurals, lots de vi, lots de Nadal... Ara tinc previst sortejar la subscripció a alguna revista, hi ha diverses editorials que m'han enviat lots. I ara regalo un premi cada mes.

— **Realment la teva iniciativa ha tingut molt bon acolliment, doncs!**

— De vegades hi ha editorials o entitats que hi col·laboren de seguida, que ho veuen com a bona idea. Bé, una editorial et dona certs llibres i tu en fas propaganda... i així va. Però no tinc problema per a aconseguir patrocinadors. És divertit. Ocupa temps, però ara, més o menys, deuen ser ja unes quatre-centes persones les que hi han participat. I cada setmana hi va participant gent nova. Hi ha gent que, de vegades, se'n cansen i deixen de participar-hi, per motius de feina o pel que sigui. Tinc una persona en concret, per exemple, que fa seixanta-nou setmanes consecutives que hi participa, i aquest estiu em va escriure perquè se n'anava de vacances i no sabia si podria participar-hi, però, tot i això, ho continuà fent!

— **Fas participar la gent en la literatura d'una manera molt divertida, i s'engresquen!**

— A més, he fet que un dels jocs de cada mes sigui creatiu. Hi poso una imatge o qualsevol cosa suggerent, i que escriguin. I m'envien textos. Sols els faig llegir, sols els faig cercar llibres... Perquè hi ha gent que hi està enganxada. A Tortosa alguna dona em diu: «Tens el meu home atabalat; no dorm a la nit buscant la resposta.» I també els faig escriure, i gent que no ha escrit en tota la seva vida escriuen un text de deu línies per a participar-hi. També hi han participat alumnes d'instituts i altra jovenalla.

— **Ets com un dinamitzador literari, un professor de literatura que diu: «Guaiteu, ara feu tots aquests exercicis.»**

— Sí. Per exemple, com que la setmana passada hi havia el concurs de castells,

els vaig proposar que fessin un text molt breu, de menys de dues-centes paraules, sobre castells, però que fos del gènere negre. Per tant, ha de sortir una colla castellera i hi ha d'haver un assassinat o alguna cosa així. A mi m'agrada, perquè, com més difícil els ho poses, més hi participen.

— **És un repte!**

— Sí. Un dels jocs creatius en què més van participar va ser un on els vaig posar una fotografia i els vaig dir que en parlessin, però que en l'escrit no hi podien sortir dues o tres lletres que jo els vaig dir. I la gent hi va participar molt. De vegades t'envien coses i els dius: «Ep!, no, que aquí se us hi ha escapat una *ema!*» És divertit. Hi participa gent de Catalunya, de València, de les Illes... de Finlàndia i tot!

— **Una altra de les teves seccions habituals són les *desdefinicions*. Com les podries definir?**

— És jugar amb les paraules. És curiós, perquè de *desdefinicions* ja en tenia com un centenar de fetes molt abans de dedicar-me a escriure contes, cap als anys vuitanta. Sempre m'ha agradat de jugar amb les paraules, de fer acudits improvisats amb els amics. Vaig començar a fer un diccionari i tenia certes definicions d'aquestes estranyes en un calaix. I quan vaig començar el blog vaig pensar que podria utilitzar-les i posar-n'hi tres o quatre cada setmana. Ara ja en duc dues-centes o tres-centes i és probable que en un futur faci un llibre de tot això. A vegades és diumenge a la nit i no sé encara quines hi posaré, i vaig mirant en el diccionari per veure què em suggereix. A vegades estàs parlant amb algú o veient una paraula escrita i així t'inspires.

— **Una persona com tu, sempre deu anar amb un llapis a sobre!**

— Sí, i també amb la càmera per si veus una cara a captar.

— **I això de les cares, d'on ve?**

— No ho sé, no sé si és una malaltia meua; però, en tot cas, he descobert que hi ha gent més malalta que jo. Jo tota la vida m'havia fixat en les cares. Hom un dia em va explicar que

nosaltres en tenir cara, involuntàriament, tenim tendència a veure cares a qualsevol lloc: la cara aquella de Mart famosa. Hi tenim tendència: guaita, dos ulls i una boca! Es veu que els humans tenim tendència a veure cares fàcilment. I jo m'hi fixava: guaita, això sembla una cara, sí. Però, quan tens un blog totes aquestes beneiteries que normalment no van enlloc, que no en pots fer ni un conte ni un llibre, poden servir per a un *post*. Per què no hi poso aquesta cara? Sí. I vaig començar, i ara la gent ja me n'envia. «Mira, he estat a Chicago i he pensat en tu», em diuen.

— **Estàs en contacte amb gent que no coneixes de res.**

— És clar, la majoria de gent no la coneixes de res, però a poc a poc en vas coneixent. És allò: posa un bloguer en la teva vida, i pràcticament a tot arreu on aniràs et saludarà un bloguer. Jo presentaré un llibre a Girona i sé que, com a mínim, tres o quatre bloguers hi vindran. És una manera de teixir una xarxa de col·laboracions. Perquè, és clar, els blogs viuen de col·laborar els uns amb els altres. Si tu fas un blog i hi poses les parts del teu blog i ja està, pensa que no tindries èxit; vaja, a no ser que el bloguer sigui molt bo. Has de visitar els altres i col·laborar-hi amb alguna cosa; aleshores s'estableix un lligam molt ample. És clar, pot semblar que estàs ficat dins l'ordinador. Naturalment, és millor fer una cervesa amb un amic que estar-se tancat a l'ordinador, no en dubtem. Però hi ha centenars de persones que no hauria conegut si no fos pel blog.

— **I al revés, molta gent no t'hauria conegut si no fos pel blog.**

— És clar, el meu objectiu era aquest. Bé, molta gent em coneix... però hem de relativitzar-ho moltíssim. És a dir, ara, gràcies al blog, em coneix el doble de gent o el triple que abans. Abans del blog em coneixia un 0,01 per cent i ara un 0,03, que és el triple, però tot és relatiu.

— **Per tant, l'objectiu que et va fer obrir el blog s'ha aconseguit, i a tu t'ha fet eixamplar horitzons. Bé, doncs, que continuï tot així, amb aquests èxits!** ♦

Fundada el 1886

PASTISSERIA BOMBONERIA CONFITERIA GELATERIA

Major de Sarrià, 57
08017 Barcelona
Tels. 93 203 07 14 - 93 203 00 04

Pl. de Sarrià, 12-13
08017 Barcelona
Tel. 93 203 04 73 - Fax 93 280 65 56